

Вогники

(Уривок з оповідання Юлії Ілюхи «Вогники»)

6 Ромків ранок почався, коли бабуся притягла
12 йому прямисінько в ліжко ялинку. Прокинутися
21 від того, що в обличчя тобі тицяються колючі гіл-
28 ки, — не найкращий варіант, тож цілком природ-
36 но, що він накрився ковдрою з головою й заволав:

41 — Ба-а-а-а, ну що ти робиш?!

46 — Вставай, десята година! — бабусин голос
48 був енергійний.

55 Хлопчик зітхнув і сів, підібгавши ноги. Потер
63 очі: ялинка, зелена і холодна, лежала на ліжку.

72 — І як це назвати? — Ромко відсунувся від зеленого монстра.

84 — Новий рік за п'ять днів, а в нас досі ялинка не прикрашена!

88 — Та щось настрою нема.

101 — Ми самі творці свого настрою! Тому вставай, і до справи. До вечора яли-
105 ночка має сяяти вогниками!

110 — Але ж я хворію! — простогнав онук.

122 Бабуся знітилася. А й справді, уже другий тиждень Ромчикове тіло вкрите зе-
133 леними плямами, він майже весь час лежить у ліжку з температурою — хворіє
135 на вітрянку.

147 Хлопчик підійшов до дзеркала й уважно на себе подивився, навіть язика по-
148 казав.

161 — Могла б і не купувати ялинку, я такий зелений, що можу бути замість неї.
164 Бабуся обійняла онука.

175 — Нічого, все мине. Скоро одужаєш, а там і Новий рік настане...

188 Ромко дуже чекав Нового року. Тому що в перший день січня мали поверну-
199 тися додому його батьки, які працювали за кордоном. Уже рік хлопчик бачив
213 їх лише по відеозв'язку. Хоча жити з бабусею прикольно, все ж він сумував за
228 батьками. Та ще ця вітрянка! Тож не дивно, що геть не було настрою для но-
230 ворічних клопотів.

241 Бабуся не збиралася здаватися. Вона дістала з шафи коробку й тицьнула ону-
242 кові.

250 — Тут усе, що потрібно для новорічного настрою!

Ромко скривився. Він сидів на ліжку. Снідати, чистити зуби і взагалі щось ро-	261
бити не хотілося. Проте коробку він відкрив. Там лежали ялинкові прикраси.	271
— Не цікаво, — буркнув і поставив коробку на підлогу.	279
Бабуся знизала плечима й почала виймати іграшки. Ромко похмуро спостері-	289
гав за нею. Стоячи до онука спиною, вона довго щось роздивлялася:	299
— Я дещо покажу. Річ, яка повертає мене в дитинство.	308
Вона обернулася й простягла руки. Ромко аж шию витягнув від цікавості.	319
— Тю, це лише стара гірлянда... Що в ній особливого? — розчаровано про-	330
тягнув він.	332
На бабусиних долонях лежали вогники. Різнокольорові, схожі на маленькі ліх-	341
тарики.	342
— Це не просто гірлянда, — замріяно мовила вона. — Це вогники, без яких	352
не настане Новий рік.	356
— Як це? — здивувався онук.	360
— Коли я була маленька, ці вогники одного зимового вечора приніс мій тато.	372
Тоді люди жили інакше. Таких вогників не було ні в кого! Тато запевнив, що гір-	387
лянду йому подарував святий Миколай. Він так сказав: «Це чарівні вогники, без	398
яких не настане Новий рік». Відтоді я щороку прикрашаю ними ялинку, і Новий	411
рік завжди приходять вчасно.	415

Запитання та завдання до тексту

1. Чому у Ромки не було настрою наряджати новорічну ялинку, хоча він з не-терпінням чекав на свята?
.....
2. Яке порівняння знайшов хлопчик, розглядаючи себе у дзеркало?
.....
3. Чому бабуся з трепетом виймала з коробки та розглядала ялинкові прикраси?
.....
.....
4. Як ти гадаєш, чому оповідання має назву «Вогники»?
.....
.....
.....